

מישיב גבש

מעייני חיזוק ואמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

קרבנה
אל נפשי
פנימיות הפרשה
במשנת מו"ר שליט"א

נפשי
בשאלתי
שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

חיים בנהירו עילאה

בלי חיות ומוחין דקדושה. ונמשך לו דבקות להשי"ת (היפך מהפירוד ד'בדד ישב) הנמשך מאתר דנביאין ינקין כמ"ש ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום" (שם).

טהרה, ככל שהאדם מוסיף טהרה כך זוכה הוא לרפא את חושיו, לרפא את ראייתו, וממילא זוכה הוא להנות מכל רגע של תורה, מכל רגע של עבודת ה', מכל מצוה, ובעקבותיהם - כמובן - מכל רגע של חיים ההופכים למקשה אחת של קרבת ה', של השתוקקות ואהבה בתענוגים.

"את גודל עוצם מעלת החיות הנעלה של האיש הטהור שזכה לחיות דקדושה - מה שחסר כל כך בזמננו, דור החשכות והעדר הטהרה והשמחה - מתאר בעל השם משמואל בזה"ל: "אנחנו לא נוכל לצייר בנפשנו החיות והחדה והשמחה ונהירו דאנפין (אור הפנים) של איש הטהור, וע"כ כתב מהר"ח ז"ע, שהעדר הנבואה מבינינו ורוח הקודש שאינו מצוי בינינו כל כך, בא מפאת העדר אפר הפרה. והטעם, כי אין הנבואה שורה אלא מתוך שמחה. וכמ"ש בבני הנביאים: 'ולפניהם נבל ותוף וחליל וכנור והמה מתנבאים', וכן באלישע: 'ועתה קחו לי מנגן והיה כנגן המנגן ותהי עליו יד ה'". ומוחמות העדר הטהרה, היא

העדר השמחה. וכמו שהגיד כ"ק אבי אדמו"ר (האבני-נור) וצללה"ה בפירוש הכתוב: 'תגלגלה עצמות דכית' 'דכי' הוא תרגומו של טהור, ו'דכית' פירושו טהרה, ועל כן אין הנבואה שורה בינינו ואין רוח"ק כל כך, ע"כ... כלומר, על ידי שתטהר עצמותינו נזכה לשמחה וגיל". (שם)

ואם אמנם קשה לנו בדורנו לזכות לטהרה בשלימותה, שהרי אין לנו אפר פרה, אך לפחות ידוע נדע זאת, שגם כשאנו מרגישים חיות, הרי המציאות של "כי הם חיינו" היא מציאות קיימת, הנוף והיופי אינם נעלמים ומתבטלים מחמת מחלת העינים והחושים שלנו. ואם בכל זאת אינו מרגישים בחיות המושבת בהם, הרי שנבקש ונתחנן לפני בוראנו לזכות לעוד קורטוב של טהרה, לעוד פינטאלע של שמירת עיניים, לעוד התגברות על טהרת המחשבה, על טהרת הדיבור וכל שאר החושים, אשר יתרפאו מצרעתם ויזכו לחוש בחיות ושמחת יהדותנו, ונזכה לחיים של נהירו עילאה

כל כך הרבה שאלות יש לו, אינו מבין לרגע את סובביו שאינם מפסיקים להתלהב ולספר על פלאי הבורא המתגלים לנגד עיניהם במעלה ההרים המושלגות, מתלהבים הם מצבעיהם העזים והמגוונים של הצמחים אשר למרגלות ההרים, מהפסגות הלבנות הפרוסים לכל רחבי העין, מהשמים הבהירים, ובעיקר מהאור הצח והנקי הנושב בהם.

ודוקא הוא שכל החגיגה הזו נזקפת אך לזכותו, שהרי למען בריאותו יצאו אלו להתלוות אליו לתקופת מרפא בשווייץ, דוקא הוא אינו מבין ממה הם מתלהבים, מה מצאו הם בשווייץ העכורה.

וכשהוא חוזר ושואל שוב ושוב: מה ההתלהבות הזו, מה גורם לכם להנות כאן מכל רגע, הרי שסובביו אך מנידים ראש...

וכל כך למה?

כי חולה הוא, חושיו פגומים, ריאותיו הפועלים למחצה ולרביע מעכירים את מאור עיניו, עורו הפגום מכחש את כל חושיו, וכל כמה שניסו להסביר לו שחוסר התלהבותו קשורה אך בו, אינם מספקים אותו, בטוח הוא שכולם חיים בדמיונות שוא - מלבדו.

* * *

"צרעת' מתרגם אונקלוס 'סגירותא'. ובוזהר (ח"ג מט): "אמר רבי יצחק הכי תנינן צרעת, סגירו. כמה דאתמר 'סגירו דנהורא עילאה, ע"כ. כלומר שהאור העליון נעלם וסגור ממנו. וממילא כיון שאין מאיר לו חיות דקדושה מלמעלה, הרי הוא חשוב כמת". (דרך כוכב, תורה ג' שיעור א)

או אם אנו תמהים ושואלים, איך יתכן לומר על התורה והמצוות "כי הם חיינו"... כשלפעמים נראים הם בעינינו ככבדים מידי, כעכורים וחשוכים ח"ו, או אז עלינו להבין כי חלינו, לוקים אנו ב"סגירותא" - סגירו דנהורא עילאה" והוא אשר גורם לנו לטעם של "מיתת" ה"י.

ומה עלינו לעשות, במה איפה נתרפא?

"התיקון של העדר החיות והמוחין, והמיתת של המצורע שהוא 'סגירו מנהורא עילאה' - הוא מצות טהרת המצורע ע"י שתי צפרים חיות טהורות (ראה ביאור הענין בפנים הספר), שהם ממשיכין טהרה וחיות ושמחה דקדושה הנמשך משני הכרובים וכו' על המצורע שהיה חשוב כמת

• שאלה • הסט"א מתרבה
בימי הקיץ, איך ניתן להתגבר על כך?

תשובה: אם יש נסיונות, יש עצות להתגבר נגדם.

• שאלה • מצרים היתה ערות הארץ,
כל אחד צריך לראות את עצמו כאילו
הוא יצא ממצרים - איך אפשר לעמוד
בזה?

תשובה: למעט מללכת ברחוב כמה שאפשר, וואס ויינגער גיען אין גאס איז בעסער, (כמה שפחות ללכת ברחוב, יותר טוב).

• שאלה • איך זוכים להמשיך את
ה"והשיאנו את ברכת מועדיך" ואת
האמונה של יו"ט לכל השנה?

תשובה: השמחה של "אתה בחרתנו היא לכל השנה. זוהי שמחה תמידית. ביום טוב זה מתגלה, אבל עצם השמחה היא שמחה תמידית.

• שאלה • איך זוכרים את זה
בכל ימות השנה?

תשובה: פשוט ממשיכים לזמר "אתה בחרתנו" גם אחרי יו"ט.

(מתוך שאלות שנשאלו בנעילת החג העעל"ט)

רבי יידלע אמר שחצי עולם עומד על השמירת עיניים שלו.

מתוך דא"ח שנאמרו בעת רעוא דרעון דשביעי ש"פ - יומא
דהילולא של האי חסידא ופרישא הגה"צ רבי שמואל שפירא זצוק"ל

הייתם אצלו פעם בנרות חנוכה?

היחיד שהיה אצלו בנרות חנוכה היה
נחום שליזנגר. הוא היה מאריך בתפילות
אחר נרות חנוכה שתי שעות.

ר"נ עלה לקומה גבוהה, והסתכל למטה
לתוך החצר שלו, ושמע אותו בתפילותיו
אחר נרות חנוכה.

היה פעם מצב מתוח עם הישמעאלים,
והדרך לכותל היתה מסוכן יותר מתמיד.
רבי שמואל לא ידע כלל, והלך בדרכו,
הלך וחזר בשלום.

פעם בעת שהותו בכותל, הוא קבל
עקיצה, כמדומני על ידי עקרב. יומיים היו
לו כאבים גדולים אך הוא לא הלך לרופא.
לאחר יומיים חזר וישב במקומו הקבוע
בכותל המערבי, באותו המקום ממש
היכן שנשכו העקרב... כך המשיך לעבוד
את השי"ת בקביעות. חשבתי אולי יחליף
מקום, אך הוא נשאר לעמוד על עמדו.
העקרב יכול לבא פה ויכול לבא שם.

איך יכולים אנשים קטנים כמונו לקחת איזה מעט מגדולת עבודתו.

אנו צריכים לדבר מהאנשים הגדולים,
לשמוע ולדבר ממנו. כשאנו שמחים
בעבודה של כל יהודי, הרי זה התקשרות
לצדיק.

כשהוא היה בשבי, היה ממשיך בעבודת
תיקון חצות כל לילה בקביעות. שם הוא
נהנה יותר, כי לא היו שם פריצות. ואמר,
הלוואי שתמיד יהיה כך. רק דבר אחד
היה חסר לו בשבי: רבי שמעון. ואכן מיד
כשחזר מהשבי נסע למשך ג' שבועות
במירון. לא היה להוט לחזור לביתו
בראשונה אלא נסע למירון.

פעם רבי יונה נכנס לשוהל אחרי מנחה,
הוא תפס את רבי שמואל והתחיל
לצעוק: "פול מיט יראת שמים, פול מיט
יראת שמים". ר"ש לא הגיב כלום.

בכל יום היה לומד עם כל אחד מבניו,
כל ילד שחזר מהחיידר היה לומד איתו.
קצת ליקוטי מוהר"ן קצת ספר המדות,
אבל למד עם כל אחד. ובמשך הזמן למד
עם כל אחד מבניו כל ליקוטי מוהר"ן וכל
קיצור שלחן ערוך.

לרגל יום הארצייט של רבי שמואל שפירא, אנו רוצים לשמוע מעט על דרכיו בעבודת ה'.

אבי ז"ל היה השדכן שלו. כשהיה צריך
לקבוע לו להפגש עם המדוברת, הוא
התנה שזה לא יהיה בשעות הערב, כי
צריכים לישון מוקדם כדי לקום בחצות
הלילה...

מי שקירב אותו לרביה"ק הוא רבי יונה.
רבי יידלע (הורוויץ מדזיקוב זיע"א) אמר
שמחצית העולם עומד על השמירת
עיניים של ר' שמואל.

אפילו בתוך ביתו היה שומר עיניים.

פעם ראיתי אותו בחצות (א"ה: מבית
גיסו היה איזה זמן שהיה אפשר לראות
את חצרו של ר"ש), עם היד היה מנענע
עגלה אחת עם ילד ועם רגלו היה מנענע
העגלה השניה עם עוד ילד, וכך היה יושב
ואומר תיקון חצות.

מה היה הקשר שלכם עם רבי שמואל?

הייתי הולך איתו הרבה פעמים
להתבודדות בשדה. היה לו עבודות
מופלגות.

היה לנו גם שיעור קבוע בליקוטי מוהר"ן
בעיון. לא בדרך עבודה אלא בעיון כמו
שלומדים גמרא עם תוספות, כך היה
לומד עשר שורות ומעיין זמן רב. גם
בהיותו במירון המשיך ללמוד על
הסדר. כך למדנו יותר משלושים תורות
במשך כמה שנים.

מתי התקיים השיעור?

היינו לומדים בלילי שבתות אחר
הסעודה.

איך הוא הגיע למדרגתו?

הוא היה מרבה להתפלל. וכל התפילות
שלו היה בכח ובכונה, לא הסתכל על
אף אחד. היה נשאר בבית הכנסת גם
לאחר תפילת ערבית, המשיך להתפלל
עוד שעה, ישב כנגד הארון קודש והיה
מתפלל בקול ובכח.

יש ענין שנתהפך הכל לטובה

אחד מהאותות שנתן השי"ת למשה להציגו לפרעה היה היד
שנהפכה למצורע, ואח"כ שבה להיות כבשרו, והרמז בזה
הוא דמצורע הרי הוא מנודה לגמרי, כנאמר אצלו "מחוץ
למחנה מושבו" (ויקרא יג מו) יש בו טומאה וכל חיותו ניטל
מאיתו ברוחניות ואף בגשמיות. כמובא באדר"נ (פרק ט):
שמצורע הוא שבור ומדוכדך ביותר. על "מצורע" מתרגם
התרגום "סגירותא", ובוה"ק: "סגירו דנהורא עילאה", היינו
שנוטלים ממנו את האור והחיות, לכן מצורע חשוב כמת.
הוא מנודה מאנשים, כי צריך להיות מחוץ למחנה, גם ה'
השליחו מעמו "סגירו דנהורא עילאה".

וזאת חפץ השי"ת להורות למשה רבינו דגם אדם שהגיע
לדרגה שפילה שכוז שהוא מנודה להשי"ת ולבני האדם כי
הוא בבחי' מצורע סגירו דנהורא עילאה, גם עליו נאמר
"והנה שבה כבשרו" (שמות ד' ז), שזה נאמר על הצרעת,
היינו שאפשר ושייך לצאת ולהחליץ גם ממצב שכזה, וכמו
שמביא רבינו בשם התיקוני זוהר (לקוטי תנינא פ"ג) עה"פ
"והנה שבה כבשרו" שהפכה ל"בשר קודש מגן עדן",
ולכן כל יהודי מכל מצב שהוא באם יחפץ לצאת ממנו,
להתחדש ולהתקרב אל השי"ת, הרשות נתונה בידו, ויכול
להגיע ממצורע סגירו דנהורא עילאה, לבשר קודש מגן
עדן - מתכלית הרע לתכלית הטוב.

(ח"י תשרי תשנ"ו)

עניו מכל האדם

הספה"ק האריכו שעבודת ימי הספירה הוא עבודת
המידות, ויש שבועים מידות בין לטוב בין להיפך (עין תורה
יט) ששרשם הוא בשבע המידות (הספירות), ושרש כל
המידות, הוא מידת הענוה, והוא שורש כל הטוב, הנאה
והיפה שבעולם, ושלימות מידה זו היה משה רבינו עצמו.

הרה"צ העניו רבי משה וועבער ע"ה הראה לי מאמר חז"ל
נורא, מעוצם גדולת ענוותנותו של משה רבינו ע"ה רבן
של ישראל (מובא באבות דרבי נתן פ"ט): "שלשה מיני מצורעים
הן; צרעת לחה, צרעת יבשה ופולפוס". והפולפוס היא
הקשה שבכל סוגי הצרעת כי היא מסרחת מאד וריח
רע נודף ממנה למרחקים רח"ל, והשי"ת כביכול השליכו
ממנו, (בוה"ק איתא שהמצורע הוא סגירו מנהורא עילאה) ואנשים
בורחים ממנו. אין לתאר ולשער את שפלותו ושברון לבו
הנורא והאיום של המצורע האומלל. שהוא כבר לא מרגיש
שום חיות לא ברוחניות ולא בגשמיות ונחשב כמת, ואנשים
נוהרים שלא לעמוד אצל המצורע, הן משום הגיעול והן
משום הסכנה (גם בוממנו המצורעים נמצאים במקום סגור
ב"בית חולים מיוחד למצורעים" עד שגם הרופאים אין
מתקרבים אצלם, מפני הריח רע שנוף מהם).

ומסיים באבות דרבי נתן: והיתה נפשו של משה שפילה
מהשפל שבמצורעים! עד כדי כך הגיעה ענוותנותו ושפלות
עצמו של משה רבינו ע"ה.

יתכן שזה מרומז בפסוק "והאיש משה עניו מאד מכל
'האדם' אשר על פני האדמה" (במדבר יב, א). וכתוב "אדם כי
יהיה בעור בשרו שאת או ספחת וגו'" (ויקרא יג, ב), כלומר
שהיה עניו מ'כל האדם' - גם מאדם זה שנתגלה נגע בבשרו.
(דרשת הכנה לחג השבועות שנת תש"ס)

יסוד עבודת האדם!

מהשי"ת להתפחד ממה שהוא חוץ ממנו! כי שיער בעצמו, שכאשר יעלה לעולם העליון יתמהו וישאלוהו: וכי היית ירא מהשי"ת ומאריה? בוש! וחורפה! לפני השי"ת אתה ירא - אף מפני אריה... על כן הוא היה ירא ובוש לירא מהאריה! הרי כל היום הוא חושב מיראת השם ומה לו להתירא משום דבר חוץ ממנו!

ובאמת בגלל זה הוא אכן ניצל מהאריה, כי אליבא דאמת אין שום יראה חוץ מלירא מהשי"ת ומהדר גאון! ואילו היה מתפחד מהאריה לא היה ניצול ממנו.

וכלל גדול הוא שכל שמאמינים יותר בעומק ובתמימות בהשי"ת, שהכל הוא ממנו ואין שום דבר מתנהג ונפעל בלתי השגחתו יתברך, זה בעצמו ממתק את הדין! כי היראה החיצונה, באה רק מפני שהאדם נתרחק מהשי"ת, ומעוררים אותו על ידי יראה חיצונה, אך כאשר האדם נכנס שוב לאמונה, ומחזק את האמת שאין שום יראה מבלעדי יראתו יתברך, אזי זה בעצמו ממתק את הדין!

היסוד למידות טובות

ואכן רואים דבר מפליא. 'פרקי אבות' בנוי ומושתת ללמד את האדם במידות טובות, והכלל הראשון הוא "היו מתונים בדין" - זיי גידולדיג! זהו הכלל והיסוד הראשון בדרכי המידות: ישוב הדעת! לגשת לכל דבר עם ישוב הדעת!

ואצל נח מצינו שכתוב (בראשית ו, ח) 'וַיִּגַּח מִצָּחַן בְּעֵינָיו ה' ואמר בזהר חדש (דף כ"ו ע"א) שמפני שהיה נוח בהלכו ונוח בדיבורו ונוח במעשיו, על כן "מצא חן בעיני ה'!"

מי שאינו קפדן ממשיך עליו השראת השכינה ובספר המידות (ערך כעס אות ו) אומר רביה"ק מפורש "הקדוש ברוך הוא אוהב למי שאינו כועס, ולמי שאינו מעמיד על מידותיו" - השי"ת אוהב מי שאינו קפדן! אם הוא 'אוחז' וסובר כך ועשו להיפך כנגד רצונו 'איזי נישט אויס וועלט'... השי"ת אוהב מי שהוא ותרן ואינו כעסן.

ולכן על אף שבדורו של נח היו עוד כמה שהיו שומרי הברית, אעפ"כ נכללו גם הם בתוך הגזירה, וכמו שאמרנו חז"ל במדרש (בראשית רבה פרשה כ"ו פסקא ה) שבמקום שיש זנות ועבודה זרה אין המשנה מתחזקת בין צדיק לרשע, אך לא כן נח שהוא "מצא חן" וניצול מהגזירה, ולמה מצא חן? כי הוא היה אדם נוח ושלם, א רהיגער מענטש! לא כעסן! דיבר את דיבוריו ברוגע, התנהג במעשיו בשלום, וכיון שהיה נוח בכל, זכה למצוא חן בעיני ה', כי אדם שאינו קפדן אלא הוא כסדר נוח במעשיו ופעולותיו, הוא ממשיך עליו השראת השכינה!

אות ט"ו) "על ידי אמונה נתיישב הדעת!" כאשר יש אמונה השכל מיושב - הכל הוא מהשי"ת, לא מתבלבלים ולא מתיראים משום ענין, כי בלי השי"ת אי אפשר לפעול ולעשות שום דבר בעולם.

ואיתא מהבעל שם טוב הק' זי"ע על הפסוק (שמות טו, ט) 'אִמְרָ אוֹיֵב אֶרְדִּי אֲשִׁיג אֶחֱלֶק שְׁלָל' שהם ראשי תיבות ה' אלפי"ן, ומרמז בזה שאם מאן דהוא רוצה להרע לך ואתה מתיירא, תדע את האמת ותזכור מאלופו של עולם הנרמז בתיבות האלפין של 'אמר אויב ארדוף אשיג א'חלק - בלי השי"ת אין הוא יכול לעשות לך מאומה!

כל הפגמים
שבעולם כולם
נגרמו על ידי
דחיקת השעה -
בלי ישוב בדעת...
חטא עץ הדעת
מכירת יוסף וכו'
הכל היה ענין של
דחיקת השעה -
בלי ישוב הדעת -
דאס איז דער
שורש פון אלעס!

וכאשר יודעים בבהירות שהכל הוא מהשי"ת, אזי אין האויב יכול להרע כלל, כי בזה כבר נמתק הדין! אך אם האדם אכן מתיירא מהאויב, כי הוא מדמה בדעתו כאילו יש לו איזה שהוא רשות לעשות משהו בלי השי"ת, אז צריך אכן לירא ולהתפחד, אמנם כאשר יודעים נאמנה שהשי"ת מנהל ומנהיג הכל בהשגחה פרטית, אז אין שום מקום לפחד ויראה חיצונה!

אני בוש ונכלם להתפחד ממה שהוא חוץ ממנו ית'!

היה פעם אחת שהייתי במצב דחוק ועת מיצר, והיה לבי ירא וחורד מאד מדבר מסויים, ובהשגחה פרטית פתחתי ספר שהיה לידי, והיה זה ספר 'חובות הלבבות', וראיתי שם (שער אהבת ה' פרק ו) מעשה בחסיד אחד מלפני אלף שנים שנקלע מול אריה באחת המדבריות, וכאשר נשאל אחר כך איך לא היה ירא ממנו, נענה ואמר: "בוש אני מבוראי!" - אני בוש ונכלם

השראת השכינה ואור פני ה' ע"י ישוב הדעת

למעשה אליבא דאמת, היה אמור להיות שכאשר האדם הולך לעשות איזה דבר, או לחשוב איזה מחשבה או לדבר איזה דיבור, שיהיה לו ישוב הדעת - מה מותר ומה אסור, וגם אם מותר או צריך לעשות איזה דבר, יכונן את דעתו בשובה ונחת איך ובאיזה אופן לעשותו כראוי, היה צריך שיהיה לכל אדם דין ומשפט קודם כל פעולה שמתכונן לעשות, כל דיבור ודיבור היה צריך לצאת מהפה רק לאחר דין ומשפט.

ואילו היה אכן האדם מתנהג בכל פעולותיו בישוב הדעת היה ניצול ממכשולים רבים בגשמיות וברוחניות! כי רוב המכשולים שיש לאדם באים עליו מפני שהוא חי בלי ישוב הדעת! יוצאים כל כך הרבה טעותים ומכשולים כי לא ניגשים לכל דבר עם ישוב הדעת! והשראת השכינה תלוי בזה, כי אין השראת השכינה בלי ישוב הדעת!

מובא בשם המגיד זי"ע על הפסוק (תהלים ל, ח) 'הִסְתַּרְתָּ פָנֶיךָ הָיִיתִי נִבְהָל' - שכאשר יש הסתרת פנים, האדם מבולבל בדעתו, אזי הוא נבהל ואין לו ישוב הדעת. אמנם כאשר נתגלה ההארת פנים מהשי"ת או מרגיש האדם ישוב הדעת ושלמות הנפש. אמנם מאידך כאשר השי"ת בעזרו והאדם מתגבר ומחזיק עצמו בחזקה בישוב הדעת, ועוסק בישוב הדעת, אזי ביכלתו להמשיך על עצמו אור הפנים מהשי"ת, כי "הבא ליטרה מסייעין לו" (יומא ל"ט ע"א). וזהו עבודת האדם, להמשיך השראת השכינה ואור הפנים על ידי ישוב הדעת.

הגה"ח רבי גדליה קעניג ע"ה דיבר פעם בארוכה שכל הפגמים שבעולם כולם נגרמו על ידי דחיקת השעה - בלי ישוב בדעת. [האמת שלא היה לי זמן לשמוע כל הענין, כי אם כן הייתי עומד שם שתי שעות!] הוא הסביר באורך על חטא עץ הדעת וכמו כן מכירת יוסף וכו' הכל היה ענין של דחיקת השעה - בלי ישוב הדעת, דאס איז דער שורש פון אלעס! ואף רואים בפרשת בחוקתי בענין התוכחה שהקללה הראשונה היא 'וְהִפְקַדְתִּי עֲלֵיכֶם בְּהִלָּה' (ויקרא כו, טו) חס ושלום, כי הבהלה היא הכנה לכל הפורעניות ה...".

ישוב הדעת הוא הכנה לכל הישועות!

וזה לעומת זה, ישוב הדעת הוא ההכנה לכל הישועות! לא להתבלבל! נישט זיך פארטומלען! רביה"ק אומר בספר המידות (ערך אמונה חלק ב)

חן של אמת והשראת השכינה

יום ג' לסדר קרח תשל"ב ירושלים ת"ו בב"א

מרגישין מיד את החסרונות שבו, ובה בעת מתבוננים בעסק אחר, ורואים שבשני אין החסרונות הללו, ושוכחים שבכל דבר יש מעלות וחסרונות. ובלי חיוזק אי אפשר לעמוד ולהתקיים בשום ענין. ולפעמים מריבוי שאיפה להיות מושלמים במלאכה שבה הם עוסקין, מרגישים יותר מדי את החסרונות ואי אפשר להמשיך להתקיים בה.

ועל זה צריכים להשתמש עם השיחה מרבינו: "וואס מ'טוט איז גוט, אבי קיין שלעכטס נישט" - מה שעושים הוא טוב העיקר לא לעשות רע (עי' חיי מוהר"ן סוף אות תמ"ז).

וזה כלל גדול, שבכל דבר שעוסקים, הן תורה, הן מלאכה - אם עוסקים בה בטהרת המחשבה, יש בזה חן של אמת והשכינה שורה.

וכל התעסקות בדבר כשר, זה כהיום רפואה להמחשבות בכל הבחינות, ומכל-שכן למי שרוצה לטהר את מחשבתו.

וצריכים לדעת שכהיום צריכים לזכור מאד את מאמר חז"ל "ישב ולא עבר עבירה, נותנים לו שכר כעושה מצוה" (קידושין לט), והשי"ת אומר לנו: "מה קנים מטהרים את המצורע אף תיבתך מטהרתך" (הובא במדרש בראשית פ' ל"א עה"פ "קנים תעשה לתיבה"). ואם כן כל בחינה של תיבת נח שהאדם עושה לעצמו כדי להיות מוגן ומטוהר מטומאה, וכל סדר של תורה ותפילה שהאדם קובע לעצמו, זה בחי' מקום לה' ותיבת נח המטהרתו. ישראל.

כל זה מה שפלט הקולמוס, הגם שמסופק אני אם תמצא בו סיפוק, ואקווה על נקודה אחת קטנה.

ואסיים בברכת ברכה והצלחה
ומאווה לשמוע ולהשמיע בשורות טובות
יעקב מאיר שכטער

בודאי אם היינו אנשים מושלמים, או, למשל, אם אחד יש לו חשק להוראה, והוא מסוגל לכך, וגם יש לו זריות ומרץ לשחיטה והספק שקול, בודאי כדאי להיכנס להוראה, כי ידוע שע"י שחיטה היתה לכמה ירידה בכמה בחינות, ודבר זה כבר נודע בחוש.

ולמעשה, אם יש לך חשק להוראה, שלזה צריכים בדרך כלל לכמה שנים, לעזוב כל הלימודים ורק לעסוק בהוראה, וכן לקצר בפלפולים, כי אם לדעת את המסקנה, וחזק מלעבור על הסדרה מדי שבוע, לא תהיה לך שום שאיפה כי אם לרכוש עוד הלכה ועוד הלכה, ועוד דעה מפוסק זה ומפוסק אחר, כדי לדעת ההלכה ולצרף את הדעות ולהכריע. וכן לשקוד על דלתי בעלי ההוראה בשימוש אצל מורי הוראה מוסמכים - איז אין לך טוב מזה.

אמנם קרוב מאד לומר שתשתדל שתהיה לך סמיכה על שחיטה, על כל המקצוע בהלכה ובמעשה, וזה יגרום לך סיפוק נפשי, כי שחיטה וטריפות הם חלק חשוב בהוראה, ויתכן שע"י תמשיך בתערובות, בשר בחלב וכו', ותיכנס להוראה ביתר שאת.

והכוונה בכל האמור כאן, שתשתדל לסיים שחיטה על כל בחינותיה, ואז תשאר הבחירה בידך על כל הצדדים.

* * *

ודע לך, כי רבינו הק' בספר המדות (ערך תפילה לג) מביא את דברי הגמרא (ברכות לב ע"ב): ארבעה דברים צריכים חיוזק; תורה ומעשים טובים תפילה ודרך ארץ (היינו מלאכה). וכהיום סובלים הרבה הרבה מאד מאי סיפוק הנפש, ובכל דבר שעוסקים,

נפשות חסידיו סיפורים ולקחיהם מאת מו"ר שליט"א

כחה
של
תפילה

ניצוץ קודש ממאמרי
ומכתבי מורינו שליט"א

ניצוץ
אחד!

ואחזתו אש קודש, ופנה לר' ישראל ואמר לו, כי הנה יש לו באמתחתו סכום כסף גדול - גם ר' יעקב היה עני, אלא מנהגם של אנ"ש היה אז לחסוך מפיתם כדי לנסוע לאומאן. אחת לארבע שנים היתה מתמלאת המכסה עבור נסיעה כזאת... ובדיוק באותם ימים נתמלא הסכום, והוא התכונן לנסוע לאומאן... אולם מרוב התרגשותו לשמע המצוה הגדולה החליט על אתר להקדיש את כל הסכום - שלמרבית הפלא התאים בדיוק לצורך פדיון שני הילדים...

כוחה של תפילה התגלה כאן בכפליים: רבי ישראל השיג מיד את הסכום הנצרך - סכום ענק, ומעני ואביון שכזה - שינוי הטבע בכפליים!

רבי יעקב פילמר (ברדיטשובער), פגש פעם בצדיק והעובד המופלא רבי ישראל קארדונער זצ"ל בחזרתו מה"התבודדות". פניו להטו ובערו, ועיניו נפוחות היו מדמע למעלה מהרגיל.

לשאלתו של ר' יעקב זצ"ל על כך - השיבו ר' ישראל כי נזדמנה לפניו זה עתה מצוה חשובה ביותר של פדיון שבויים להציל שני ילדים משמד רח"ל (יש לציין כי ר' ישראל עסק הרבה במצוה זו) אך דורשים עבורם סכום עתק שאינו יכול בשום פנים ואופן לעמוד בו בהיותו עני מרוד. ולכן בכה שעה ארוכה לפני אביו שבשמים שיזמין לו הכסף.

לשמע הדברים התרגש ר' יעקב מאד

כמו שהאדם
יודע כמה
הרע מר -
צריך לידע
פי חמש
מאות פעמים
כמה הטוב
מתוק!!!